

Arrest

**nr. 62 578 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij meldt zich op 13 november 2007 aan bij de gemeente om zich te laten inschrijven als student. Hij was het Rijk binnengekomen met een visum type D.

Op 21 januari 2008 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2008.

Op 20 oktober 2009 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de verzoekende partij verder wordt toegelaten tot beperkt verblijf tot 30 september 2010.

Op 8 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 3 november 2010 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de verzoekende partij als student verder in het Rijk mag verblijven tot 30 september 2011.

1.2. Op 15 februari 2011 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 10/12/2009 door H., R. geboren te (...) op (...), onderdaan van Marokko, verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond

Motivering

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wenst te worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene arriveerde in België in september 2007. Bijgevolg is geen sprake van een ononderbroken verblijf sinds ten minste 31 maart 2007 op het Belgische grondgebied waardoor betrokkene niet kan genieten van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene blijft bijgevolg in het bezit van zijn tijdelijke verblijfstitel, geldig tot 30/9/2011.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het evenredigheidsbeginsel, en de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing vaag is, en er tevens feitelijke en juridische gegevens ontbreken die aan de oorsprong van de beslissing liggen. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing specifiek op de verzoekende partij van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij die in de bestreden beslissing vermeld worden geven hier uitsluitel over. Daarenboven wordt in één zin verwezen naar een verblijfstitel waarvan de verzoekende partij reeds in het bezit is. Zij mag tot op 9 september 2011 in het Rijk verblijven maar dient vanaf die datum het Rijk te verlaten aangezien hij dan illegaal op het grondgebied zal verblijven. Verzoekende partij vraagt zich als dusdanig af welke vooruitzichten zij nog heeft.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel geschonden. De bestreden beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Daarenboven, zo stelt de verzoekende partij, beschikt zij wel over voldoende bewijzen om aan te tonen dat zij ononderbroken in het Rijk heeft verbleven voor de datum van 28 april 2005.

De verzoekende partij concludeert dat de bestreden beslissing geen enkele reden bevat waarom het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het

zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Gelet op de vaststelling dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, naar het criterium 2.8B van de vernietigde instructie en naar het feit dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf sinds tenminste 31 maart 2007, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen enkele reden bevat waarom het verblijfsrecht wordt geweigerd. De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing is inderdaad, zoals de verzoekende partij stelt, summier, maar bevat wel expliciet het motief op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, namelijk *“Betrokkene arriveerde in België in september 2007. Bijgevolg is er geen sprake van een ononderbroken verblijf sinds ten minste 31 maart 2007 op het Belgische grondgebied waardoor betrokkene niet kan genieten van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009”*. Dat deze motivering stereotiep en gestandaardiseerd zou zijn, doet niets af aan de geldigheid ervan indien niet is aangetoond dat ze niet correct zou zijn.

Door te stellen dat zij wel degelijk over voldoende bewijzen beschikt om aan te tonen dat zij ononderbroken in het Rijk heeft verbleven voor de datum van 28 april 2005 voert de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit het administratief dossier, en meer specifiek uit de aanvraag van de verzoekende partij, blijkt dat zij zich beroept op criterium 2.8B van de vernietigde instructie en dat zij in die context haar ononderbroken verblijf in België heeft trachten aan te tonen met een huurcontract met ingang op 1 oktober 2007, een stuk waaruit blijkt dat zij sinds november 2007 in Antwerpen woont en een uittreksel uit het strafregister van 4 mei 2009. Noch deze stukken, noch de in het kader van de integratie aangevoerde elementen, noch enig ander stuk in het administratief dossier tonen aan dat de verzoekende partij, in weerwil van zijn eigen verklaringen overigens, reeds sedert 2005 ononderbroken op Belgisch grondgebied zou zijn en al evenmin dat hij sedert 31 maart 2007 een onderbroken verblijf in België zou hebben. De verzoekende partij toont voorts niet aan welke stukken zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij toen die bij de beoordeling van het dossier vaststelde dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ononderbroken verblijf sedert de voormelde datum, zodat niet anders kan worden vastgesteld dan dat zij zich beperkt tot een loutere bewering zonder meer.

Het argument dat de bestreden beslissing van toepassing kan zijn op eender wie kan evenmin worden bijgetreden. Vooreerst bevat de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partij overigens zelf toegeeft, de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, maar bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat deze specifiek op de verzoekende partij van toepassing is. De motivering bevat immers het motief dat de verzoekende partij niet aantoonde ten minste sinds 31 maart 2007 in het Rijk te verblijven, wat de verzoekende partij niet op concrete wijze weerlegt, en bovendien dat zij in het bezit blijft van haar tijdelijke verblijfsvergunning. De verzoekende partij kan dus niet beweren dat de bestreden beslissing zomaar op eender welke persoon van toepassing zou kunnen zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij terecht, op grond van een deugdelijke en pertinente motivering kon besluiten tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In zoverre de verzoekende partij nog opwerpt dat de beslissing extreem summier is en niet evenredig met de gevolgen, stelt de Raad vast dat zij in wezen doelt op het feit dat zij niet afdoend zou zijn gemotiveerd. Gelet evenwel op het feit dat de verzoekende partij de toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie zoals gehanteerd in het licht van de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij niet betwist, noch de voorwaarden die daaraan werden verbonden, kon de verwerende partij ermee volstaan te oordelen dat aan één van de voorwaarden niet was voldaan om de aanvraag af te wijzen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en zij maakt de schending van de aangevoerde wetsartikelen en beginselen niet aannemelijk. Dat het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden is evenmin aangetoond. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Hiervoor werd reeds gesteld dat dat niet het geval is. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS